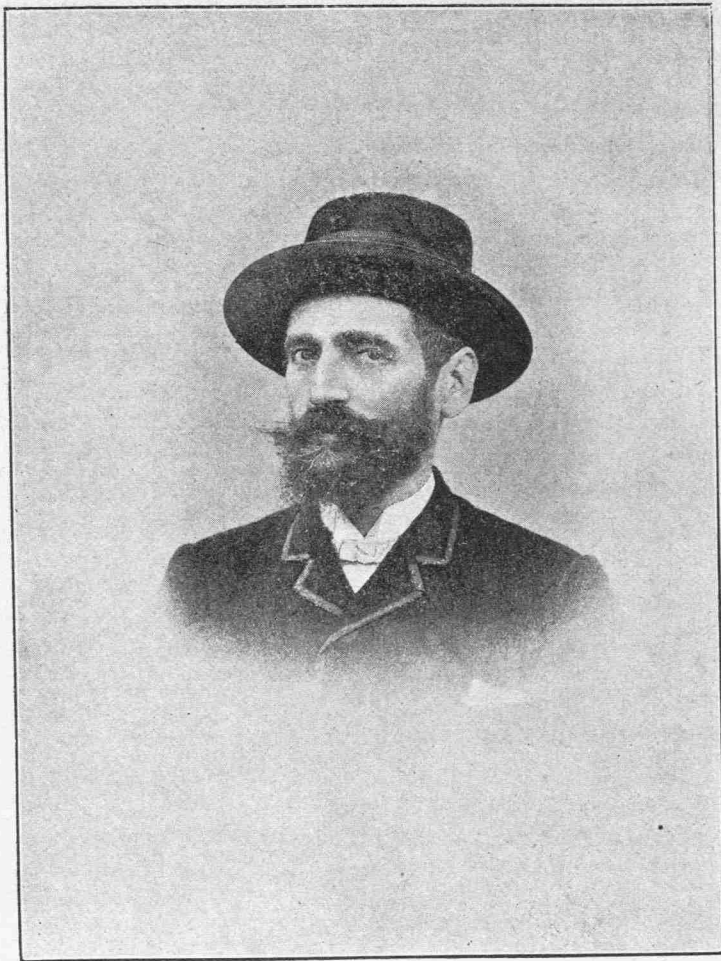

ΘΕΜΟΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Ἡ φαντασία τοῦ παρακολουθήσαντος μετ' ἀγάπης τὴν παρ' ἡμῖν γελοιογραφίαν ἀνακαλεῖ πάντοτε τὸν μοναδικὸν αὐτῆς ἐργάτην, — εἴτε μὲ τὴν ἀληθῆ του μορφὴν, ἢ τὸν εἶδεν, εἴτε μὲ

πάνοπτον, νὰ τοῦ δώσῃ οἰανδῆποτε στάσιν, νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς οἰανδῆποτε παράστασιν, ἢ μὲσω τῶν χειροκροτημάτων τοῦ πλήθους καὶ τῶν γελῶτων εἰς βῆρος τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ, τοῦ ὑ-

ιδανικὴν, ἂν τυχόν τῶ εἶνε ἄγνωστος — ἐν εἰκόν! παραδόξου τινὸς ἀποθεώσεως. Καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐρ' οὐ τὸν ἀνύψωσεν ἢ σπανία του ἰδιοφυΐα, μειδιᾶ ἢ μειδίαμα, ἐνέχον εἰς τὸ βῆθος πικρίαν, καὶ συγγρατεῖ δεδεμένα ἀπὸ τῆς μολυβδίδος τὰ νήματα τὰ περατούμενα ἀκτινοειδῶς μέχρῃς ὄλων τῶν ὀπωσδῆποτε δρώντων προσώπων τοῦ συγχρόνου ἀθηναϊκοῦ βίου. Παρίστανται ὡς νευρόσπαστα γύρω του ἐν φῶσι καὶ τρόμῳ. Αὐτὸς ἐκεῖ εἶνε ὁ κύριος τῶν κινήσεών των, τῆς φυσιγνωμίας των, τῆς ὑπολήψεώς των. Εἰμπορεῖ νὰ σύρῃ ἐμπρός του ὅποιον θέλῃ, νὰ τὸν ἐξυψώσῃ

ποπεσόντος, ὄχι μὰ τὴν ἀλήθειαν πάντοτε ἀδί-
κως, εἰς τὸ ὄξυ ἄκρον τῆς μολυβδίδος ἐκεῖνης...
Ποσάκις δὲν τὸ ἔκαμεν αὐτὸ ἕως τὴν ἄρα καὶ ποσά-
κις οἱ σοβαρώτεροι τῶν ἀνθρώπων δὲν παρήλα-
σαν πρὸ τοῦ κοινοῦ μορφαζόντες κωμικῶς καὶ φέ-
ροντες παραπλευρῶς, ὡς στίγμα ἀλλοκότου τι-
μωρίας, τὴν ὑπογραφήν ἢ τὸ μονόγραμμα τοῦ
καλλιτέχνου!...

Τὸν μυθολογικὸν αὐτὸν ἥρωα εἶνε ἐν τούτοις
δυνατὸν νὰ τὸν συναντήσετε εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ
εἰς πᾶσαν ὁδόν. Εἰμπορεῖτε μάλιστα νὰ τὸν πα-
ραφυλάξετε μετὰ βεβαιότητος νὰ τὸν ἰδῆτε περὶ

μεσημβρίαν κατὰ τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων, ὅπου κατοικεῖ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ ἀπέναντι τῆς Ῥωσικῆς ἐκκλησίας, ἡ ἐξώθυρα τῆς ὁποίας ἐπεκοσμεῖτο μέχρι τινὸς διὰ πινακίδος ἐξωγραφημένης μετὸν κομψὸν καὶ τόσῳ γνώριμον τίτλον τοῦ Ἄστεως. Ὡς ὁ κοινότερος τῶν ἀστῶν καὶ ὁ ἀδοξότερος τῶν κυρίων, ὁ Θέμος Ἄννινος φορεῖ ἐνδυμασίαν εὐπρεπῆ, ῥεπούμπλικαν μαύρην καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χειμερινὸν ἐπανωφόριον. Δὲν κάθηται διόλου ἐπὶ θρόνου· τὸ πολὺ πολὺ, ἂν ἡ ἡμέρα εἴνε ψυχρὰ ἢ κοινορτώδης, ἐπιβαίνει ἀμάξης κλειστής. Διότι ἐν πράγμα φοβεῖται, τὸ ψῦχος, καὶ ἐν πράγμα ἀγαπᾷ, τὴν καθαριότητα· φαίνεται δ' ἐκ πρώτης ὄψεως ὁ ἄνθρωπος τῆς περιέργου ταύτης ἀντιθέσεως, ὁ ῥιγῶν καὶ προφυλασσόμενος, συγχρόνως δὲ ὁ λουόμενος συχνὰ καὶ πλυνόμενος εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας. Εἶνε ἀνὴρ περίπου μεσήλιξ. Τὸ ἀνάστημά του εἶνε ὑψηλὸν καὶ ἀρκετὰ εὐθυτενές· οἱ μακροὶ του δάκτυλοι παίζουσι κατ' ἰδιαιτέρον τινα τρόπον, τὸν ὁποῖον εἶδα πολλοὺς ζωγράφους ν' ἀγαποῦν, μετὸ μῆλον τῆς χονδρᾶς του ῥάβδου· μελαχρινός, ἰσχνός, μετὸ βῆμα κανονικόν, μετὸ τρίχας μαύρας, τρέφων γένειον καὶ κόμην. Ἡ μορφὴ του, ἡ κάπως ἀρειμανία, χάρις εἰς τὸν μακρὸν καὶ ὀλίγον ἀνεστραμμένον μύστακα, διὰ τὸν κοινὸν ὀφθαλμὸν παρέρχεται ἴσως ἀπαρατήρητος. Πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς ἰδιαιτέραν πείραν τῶν φυσιογνωμιῶν, διὰ νὰ συλλάβῃ ἀμέσως τὸ σπάνιον θέλγητρον τοῦ ἥθους ἐκείνου, τοῦ συνδυάζοντος ἐν ἀρμονίᾳ τὴν ἀριστοκρατικὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν σατυρικὴν δριμύτητα καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν αἰσθημα. Αὐτὰ εἶνε τὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν συγκροτεῖται ἡ ὠμολογημένη ἐπιτυχία τῆς μορφῆς του εὐρισκομένου μεταξύ κόσμου καλαισθήτου καὶ φώτων πολλῶν, εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικὰς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας ἀγαπᾷ νὰ συχναῖζη. Μέτωπον ὑψηλόν, ὀφθαλμοὶ κατάμαυροι μεγάλοι, μετ' ἀθηφαγίας οὕτως εἰπεῖν προσηλούμενοι ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, ῥίς ἀτέτιος καὶ ἐπὶ πάντων τούτων ἐν μειδιάματι ἀδιόρατον, σαρκαστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πῶς διευθετεῖ τὸ ὄξυ γένειον καὶ προσδίδει ἐνίοτε κάποιαν ἔκφρασιν μεριστοφελειῶν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ σατυριστοῦ.

Ἡ φωνὴ του εἶνε ἰσχνὴ καὶ ὑπόβραχνος καὶ ὅταν συνομιλῇ ζητεῖ νὰ τὴν ἐνδυναμώσῃ διὰ χειρονομιῶν. Ἀντηχεῖ ὅμως μετὸν ἑλέγχοντα εὐθύς τὴν ἀπτόητον θέλησιν καὶ τὴν πεποίησιν, τὴν ὁποῖαν ὁ ὀμιλῶν ἔχει εἰς ὅσα λέγει καὶ πρὸ πάντων εἰς ἑαυτόν. Ἡ μετριοφροσύνη, — τούλαχιστον ὡς συνθηματικὴ κοινωνικὴ ὑποκρισία λαμβανόμενη καὶ ὅχι ὡς αὐτεπίγνωσις, — εἶνε προφανῶς ἄγνωστος εἰς τὸν Κεφαλλῆνα καλλιτέχνην. Ἄν τῷ εἶπητε ἐξαφνα· τί ὠραία ἢ τάδε γελοιογραφία σας, κ. Ἄννινε! — ὁ κ. Ἄννινος θὰ τὸ

παραδεχθῆ καὶ θὰ κατανεύσῃ μετὰ πάσης χαρᾶς. Καὶ θὰ τὸ κάμῃ μετὸ τὴν εἰλικρίνειαν καὶ ἀπλότητα, ὥστε μακρὰν τοῦ νὰ σας πειράξῃ ὁ ἐγωισμὸς του, θὰ τὸν εὐχαριστήσετε διότι ἐσυμφώνησε μαζί σας. Καὶ ἂν σας ἴδῃ ὀλίγον διατεθειμένον διὰ καλλιτεχνικὴν συνομιλίαν, αὐτὸς δὲν ἔχει καμμίαν δυσκολίαν νὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ. Θὰ εἶνε μάλιστα τόσον καλός, ὥστε νὰ σας δείξῃ ἐν τῷ πρώτῳ σχεδιάσματι καὶ τὴν τελευταίαν του γελοιογραφίαν, ἂν τυχόν, — ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ἐξέδιδε τὸ ἐβδομαδιαῖον Ἄστου — τὴν φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ. Θὰ γελάσετε χωρὶς ἄλλο, θὰ γελάσῃ κ' ἐκεῖνος μαζί σας κινῶν καὶ φυσῶν τὰ δάκτυλα, ὡς διὰ νὰ φύγῃ ὁ ἐπ' αὐτῶν κοινορτός, περὶ οὗ εἶνε πολὺ πιθανόν νὰ σας εἶπῃ τότε ὅτι τὸν μισεῖ θανασίμως καὶ ὅτι τῷ ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ σύρῃ γραμμὴν, ἅμα αἰσθανθῆ καὶ ἐν μόνιον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γραφείου του. Ἄν τῷ παρατηρήσετε, ἀφίνοντες τὸ ζήτημα τῆς καθαριότητος κατὰ μέρος, ὅτι πάλιν μετὸν Τρικοῦπην ἢ μετὸν Δελιγιάννην ἔχει νὰ κάμῃ, ὁ καλλιτέχνης θὰ σηκώσῃ τοὺς ὄμους του ὑψηλὰ-ὑψηλὰ καὶ μετ' ὕψους ἀπογοητευμένον θὰ σας εἶπῃ ὅτι ἡ κοινωνία αὐτοῦ ἐπιβάλλει σήμερα καὶ ὅτι ὁσάκις μέχρι τοῦδε ἐπεχείρησε νὰ κάμῃ σάτυραν γενικωτέραν, περισσότερον κοινωνικὴν καὶ ὀλιγώτερον προσωπικὴν, κανεὶς δὲν νῆχαιρῆσθαι ἀπὸ τὴν ἀπόπειραν· ὅτι ἂν θελήσετε ν' ἀπομακρυνθῆτε ὀλίγον ἀπὸ τὴν πολιτικὴν θὰ σας εἶνε ἀδύνατον νὰ κινήσετε τοῦ Ῥωμοῦ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν γραφίδα σας· ὅτι μερικαὶ σειραὶ γελοιογραφιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν καὶ τεχνικωτέραν ἐκτέλεσιν καὶ εὐρυτέραν σύλληψιν, θ' ἀρέσουν βεβαίως εἰς πέντε-δέκα ἀνεπτυγμένους ἀναγνώστας, ἀλλὰ τὸ πολὺ κοινόν, ἡ ἀγάπη τοῦ ὁποῖου τρέφει ἐν φύλλον, θὰ συνοφρωθῆ κατ' ἀρχάς, ἀπειλοῦν νὰ μὴ συγχωρήσῃ δευτέραν παρεκτροπὴν... καὶ ξεύρετε τί θὰ εἶπῃ νὰ μὴ συγχωρήσῃ. — Πρὸ τοῦ ἀκαταμαχῆτου αὐτοῦ ἐπιχειρήματος σιωπάτε· σιωπᾷ καὶ ἐκεῖνος καὶ ἀρχίζει νὰ θωπεύῃ τὸ γένειόν του, βηματίζων ἄνω-κάτω εἰς τὸ δωμάτιον μετ' ἥθους ῥεμβόν. Αἰφνης διέρχεται ἐξω τύπος ἐξ ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ἀσμενίζει ἡ γραφίς του. Δι' ἐνὸς βλέμματος ἠσκημένου συλλαμβάνει τὰς κυρίας του γραμμὰς. Ἀνυπομονεῖ νὰ τὰς ἀποτυπώσῃ. Ἴδου ἐκεῖ μία ὄμβρέλα ἀποστάζουσα. Τὴν λαμβάνει καὶ ἐπὶ τοῦ δαπέδου διὰ γραμμῶν ὑδατίνων μεγάλων ἀναφαίνεται εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ἡ σκιαγραφία τοῦ περιέργου διαβάτου.

Τὴν εἰδικότητα ταύτην, τῆς οὕτως εἰπεῖν ἀρπαγῆς τῶν φυσιογνωμιῶν, ἔλαβον μὲν πολλάκις ἀφορμὴν νὰ θαυμάσω παρατῷ Θεμῷ Ἄννινῳ, πρὸ πάντων ὅμως μίαν φοράν ἀλασμονήσαν. Ἡμεθα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος — πρὸ ἐπῶν αὐτῶ — περιστοιχίζοντες μετὰ γελωτῶν τὴν ἐξέδραν ἀρ' ἧς ὠμίλει ὁ Καπετάνιος... τῶν μετὰ

Χριστόν προφητῶν... Μεταξὺ τοῦ πλήθους διακρίνω τὸν κ. "Αννίνον, σοβαρόν, ἀγέλαστον, προσηλοῦντα ἐπὶ τοῦ ῥήτορος δύο ἐπιμόνους μαύρους ὀφθαλμούς. Τὴν μεθεπομένην ἐξεδίδετο ὁ πρωτοχρονιάτικος Ἀσμοδαῖος μὲ πληθὺν φυσιογνωμιῶν νέων, ἡ ἐπιτυχεστέρα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ τοῦ Πατρῴως δημογέρτου, τὸν ὁποῖον ὁ γελοιογράφος ἠτένισεν ὀλίγας στιγμὰς. Δὲν ἔχω ὁμως τὴν τόλμην νὰ εἶπω ὅτι ἐπιτυγχάνει πάντοτε καὶ μετ' ἴσης ἐπιτυχίας τὰς φυσιογνωμίας. Ὑπάρχουσι καὶ μερικά, αἱ ὁποῖαι διεκφεύγουσι τὰς προσπαθείας του, ὄχι ἴσως πρὸς τὴν ἀποτύπωσιν τῶν κυρίων γραμμῶν, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν ἐκφράσεως. Οὐδέποτε ἐπὶ παραδείγματι μᾶς ἱκανοποίησεν ἡ γελοιογραφία τοῦ κ. Λεβίδου. Ἐχομεν ὁμως ἀφ' ἑτέρου καὶ ἐκτάκτους ἐπιτυχίας. Ἡ γελοιογραφία ἔξαφνα τοῦ κ. Βάλθη, ὡς προέδρου τοῦ ἄλλου ὑπουργείου, δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀναπληρώσῃ κάλλιστα τὴν μὴ ὑπάρχουσαν φωτογραφίαν του. Ἐκ τούτου θὰ ἐδυσκολεύοιμην πολὺ νὰ παραδεχθῶ ὡς ἀληθῆ τὴν ἀσέβη γνώμην μερικῶν ἄλλων μεμψιμοίρων, — ὀλίγων εὐτυχῶς, — κατὰ τοὺς ὁποίους ὁ Θέμος "Αννίνος ἀδυνατεῖ ἐντελῶς ν' ἀντιγράψῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἐκτός ἑπέντε-δέκα προσωπῶν ἀρκετὰ γνωστῶν, τῶν ὁποίων ἔχει μάλιστα καὶ τὰς φωτογραφίας, καὶ ἐξ ὧν ἀποτελεῖ τὰς στερεοτύπους καὶ ὄχι πάντοτε εἰς ἄκρον εὐφμεῖς γελοιογραφίας του.

Ἀπεναντίας ἐγὼ νομίζω ὅτι - ὁ ἀναμφισβήτητον καὶ ἀληθῶς θαυμαστόν τοῦ "Αννίνου προτέρημα, εἶνε ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ περὶ τὰς φυσιογνωμίας εἰδικότης, μετ' ὅλας τῆς τὰς ἐλλείψεις. Οἱ ἀναδιφῶντες τοὺς τόμους τοῦ Ἀσμοδαίου καὶ τοῦ ἑβδομαδιαίου Ἀστῆως, ἀπαντῶσι συλλογὴν πλουσιωτάτων φυσιογνωμιῶν συγχρόνων, πολλὰ τῶν ὁποίων διατηροῦσιν ἔκφρασιν θαυμασιῶς ἀρμόζουσαν καὶ πολλὰκις παραλλάσσουσαν καὶ ὁμιλοῦσαν δι' ὀλίγων λιτοτάτων γραμμῶν. Ἡ ὄψις τῆς καλλιτεχνικῆς ταύτης ἀρετῆς, ἡ ἐξ ἐκάστης σελίδος προβάλλουσα, ἐκτός πάσης ἄλλης μαρτυρεῖ εὐγλώττως περὶ ταλάντου ἰσχυροῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόνον ἡ προσήκουσα καλλιέργεια ἐλείψε, διὰ ν' ἀναδειχθῇ εἰς ἔργον τελειότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἀπαραμίλλου. Διότι εἶνε γνωστόν ὅτι ὁ τῶσφ δόκιμος γελοιογράφος εἶνε ἑρασιτέχνης ἀπλούς, οὐδέποτε σπουδᾶσας γραφικὴν ἢ ὄσφ καὶ μουσικὴν, ἢ ὄσφ καὶ οἰοσδήποτε ἄλλος τῶν τυχόντων τῆς ἐλευθερίου ἀγωγῆς τοῦ Ἐπτανήσιου ἀριστοκράτου. "Ολοὶ ἐκείνοι οἱ λεπτοὶ καὶ γλυκεῖς συνδυασμοὶ τῶν χρωμάτων — πρὸ πάντων εἰς τὰς ὕδατογραφίας, τὰς ὁποίας εἶδαμεν ἀνεκδότους — ὅλα: ἐκείναι αἱ γραμμαὶ αἱ εὐστροφοὶ καὶ κομψαί, δὲν εἶνε ἡ ἐκ χειλῆσιν οὕτως εἰπεῖν αὐτόματος ζωηρᾶς ἀντιλήψεως καὶ συλλήψεως, ἄνευ τέχνης πολλῆς, ἄνευ

ἐπαρκoῦς ἐπιγνώσεως. Ἐλλείπει ἐξ αὐτῶν ἡ σύνθεσις, τὸ γνῶρισμα τῆς ἀσφαλοῦς καὶ ἠσκημένης χειρὸς τοῦ τεχνίτου, κυριαρχεῖ δὲ ἡ ἀπλότης ἐκείνη τοῦ σχεδίου, ὄχι πλέον ὡς ἀρετὴ πολυπείρου, ἀλλ' ὡς ἐλάττωμα ἀρχαρίου καὶ ἀστοχειώτου.

Ἄλλὰ πόσα ἡμπορεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ ἡ φύσις! Ὅποῖος πλοῦτος, ὅποια ποικιλία, ὅποια δημιουργικότης εἰς τὸ σατυρικόν αὐτὸ ἔργον, ὅποια εὐφροσύνη καὶ ἀττικὸν ἄλας, ὅποια μελέτη τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ὅποια σάτυρα καυστικὴ κατὰ πάσης ἐκτροπῆς, ὅποια ἀπόδοσις πιστῆ τῆς κωμικῆς ὄψεως τοῦ καθημέραν βίου, ὅποια ἐπισκόπησις τῶν ἠθῶν, τῶν ἐθίμων, τῶν τρόπων, τῶν ἐνδυμασιῶν, τῶν τύπων, ἀπὸ τοῦ ἀρχιτέλιγγα μέχρι τοῦ ἀρχιδανθῆ, ἀπὸ τῆς ἀνδρίας παραμάνας μέχρι τῆς παρισινής κομψομομένης. Καὶ ὅποια τρυφὴ διὰ τοὺς φιλοθεάμονας ἀστους τῶν Ἀθηνῶν τὸ γελοιογραφικὸν ἐκεῖνο λεύκωμα τὸ μοναδικόν, τὸ ὁποῖον ἐσυνειθίζον νὰ νοίγουν κατὰ Κυριακὴν, ἐπὶ ἔτη τόρα, μὲ ἡχηρῶς γέλωτος ὅλοι, ἀπὸ τοῦ μικροῦ μαθητοῦ τοῦ θαυμάζοντος τὴν γελοιογραφίαν τοῦ κ. Ραζῆ, μέχρι τοῦ κ. Στεφανίδου, βλέποντος ὄχι σπανίως καὶ τὴν ἰδικὴν του μορφήν ἐκεῖ μέσα... Ἄλλ' οὐδεμία εὐτυχία εἶνε δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ πλανήτου καὶ πολὺ περισσότερον ἐπὶ τῆς ἀτυχεστέρας τῶν ἐπ' αὐτοῦ πόλεων. Τὸ Ἄστυ τὸ ἑβδομαδιαῖον, ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἀσμοδαίου ἐξελίχθη εἰς ἡμερησίαν πολιτικὴν ἐφημερίδα ὁ Θεοτοῦμπης ἔθραυσε πρὸ πολλοῦ τὸν σατυρικὸν κάλαμον, ἐσίγησε δὲ τελευταίως καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ λογοπαίγνιου, ὁ Ἀββακούμ: καὶ πρὸς ἐπίμετρον, ἔμεινε τῶσφ ὀλίγος χώρος διὰ τὰς γελοιογραφίας τοῦ "Αννίνου! Ἡ ἀναγκαιὸς ἐπιβληθεῖσα σοβαρότης, αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ εἰδήσεις αἱ εἰκονογραφημέναι τοῦ ἄλλως ἀττικωτάτου πάντοτε τὴν χάριν φύλλου, σπανίως ἀφίνουσι στάδιον ἐλεύθερον εἰς τὴν φιλοπαίγμονα μολυβδίδα τοῦ διευθυντοῦ του, ἡ ὅποια, ἐκ τῆς ἀχρηστίας φαίνεται, ἤρχισε τόρα νὰ μολυβδύνηται, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ μᾶς παρηγορῇ ἡ ἐλπὶς ὅτι μίαν ἡμέραν θά ντικατασταθῇ. Τί κρίμα!...

Περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Θέμου "Αννίνου, περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς σημασίας τοῦ ὕλικου τὸ ὁποῖον ἀπεθησαύρισε, καὶ τῆς ἐπιδράσεώς του, δὲν θὰ εἶπω ἐγὼ περισσότερα. Ἐγραψεν ἤδη περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐστία ἄλλος πεφιλημένος μου συνάδελφος. Αἱ ὀλίγα αὐταὶ γραμμαὶ δὲν ἐσκόπουν ἢ νὰ συνοδεύσωσι τὴν προσωπογραφίαν καὶ μετὰ τῶν σωματικῶν νὰ δώσουν ταχεῖαν τινα καὶ πρόχειρον εἰκόνα τῶν ἠθικῶν χαρακτήρων τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐγνώρισε μὲν νὰ κατατέρψῃ τοὺς φιλογέλωτας συγχρόνους, εἶνε δὲ προσωρισμένος καὶ τοὺς μεταγενεστέρους πολλὰ νὰ διδάξῃ.